

1

วิลล์ โรบิ์หมอบไกล์หน้าต่างในตึกร้างในประเทศที่เป็นพันธมิตรกับสหรัฐอเมริกา แต่พรุ่งนี้มันจะเปลี่ยนไป

หลายปีที่ผ่านมาเขาชும்ตามลำพังในอาคารบนดินแดนไม่คุ้นเคย ซ่อนตัวอย่างชาญฉลาดไกล์หน้าต่างพลาเงิงป็น เราไม่สามารถฆ่าคนจากระยะไกลด้วยปืนไรเฟิลที่ใช้กระสุนแรงสูงพร้อมกล้องเล็งประสิทธิภาพเยี่ยมโดยมีผู้คนมากมายคอยจับตาดูอยู่ได้

โรบิ์เป็นเหมือนอาวุธร้ายแรงและจะเป็นแบบนั้นเสมอ การวางกลยุทธ์ระยะยาวถือเป็นสิ่งสำคัญในอาชีพนี้ คล้ายนักการเมือง คนพวกนี้เป็นนักฆ่าที่ดีเหมือนกัน เพียงแต่เปลี่ยนจากใช้กระสุนมาใช้การติดสินบนให้คนอื่นใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือ สร้างความบรรลั้ยวาวอดิให้ผู้คนได้มากกว่าโรบิ์มหาศาล

เขามองถนนที่อยู่ต่ำลงไปสี่ชั้น

เงียบ

มันจะเงียบได้ไม่นานนักหรอก จนกว่าฉันจะลงมือ

เสียงหนึ่งดังขึ้นในหูฟังม่วงไมโครโฟนเล็ก ๆ แจ็งรายละเอียดในหน้าที่สุดท้ายและระบุทุกรายละเอียดของแผนปฏิบัติการตามที่เรียกกัน โรบิ์ฟังทุกคำเหมือนที่ผ่านมา ฟังแล้วคิด ถามอะไรสองสามข้อ แล้วรับคำสั่งเตรียมพร้อม นี่คื้ือทั้งหมดที่เกิดขึ้นในอาชีพของเขา ทุกอย่างคือเรื่องปกติ เป็นสถานการณ์ที่สูดท้ายแล้วต้องมีคนตายอย่างโหดร้าย

เขาไม่เคยคิดจะฆ่าใครเพราะคำสั่งของคนที่มีอำนาจไม่กี่คน แต่ตอนนี้มันเป็นแบบนี้ นี่เป็นส่วนหนึ่งของหน่วยปฏิบัติการลับที่มีความเชื่อมโยงแบบห่าง ๆ กับหน่วยงานลับที่มีชื่อย่อเป็นอักษรสามตัว ซึ่งคนจากเมืองบังกอร์ไสลยาวไปถึงประเทศบังกลาเทศต้องจำได้แม่น

สุดท้ายโรบีก็มาลงเอยอยู่หน่วยงานนี้

เริ่มจากการฝึกยิงเป้ากระดาด ตามด้วยเป้าดินเหนียว และในที่สุดก็เป็นหุ่นคนที่มีถุงเลือดยึดไว้ที่ลำตัวและหัว เขาบอกไม่ได้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ที่เนื้อหนังจากพลาสติกกับเลือดแบบฮอลลีวูดกลายเป็นเลือดเนื้อของคนจริง ๆ เป็นศพจริง โรบีก็กดช่วงเวลาแห่งความเปลี่ยนแปลงนั้นไว้ในจิตใต้สำนึก เขาไม่เคยมองย้อนกลับไปเพื่อหาคำตอบว่ามาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง

เขาเคยเหนื่อยโก จ้วงแหง ไร้หมัด ใช้นิ้วจิ้ม ทั้งเตะ ทั้งถองคอก แม้แต่เอาหัวกระแทกเพื่อฆ่าคนโดยไม่ลังเล นักฆ่าที่มีคำถามนั้นไม่ใช่คนฆ่าอย่างแท้จริง พวกนั้นไม่มีใครจ้วง ดีไม่ดีอาจตายไปแล้วด้วยซ้ำ

เมื่อไม่นานมานี้โรบีเริ่มตั้งคำถาม นี่คือสาเหตุที่ทำให้เขาไม่ใช่ดาวเด่นอย่างที่เคยเป็นในหน่วยงานที่มีอักษรย่อสามตัว ตัวแรกคือตัวซีและตัวสุดท้ายคือตัวเอ อักษรตัวกลางหมายถึงข่าวกรอง มีหลายครั้งที่โรบีคิดว่าหน่วยงานนี้ขาดแคลนมันอย่างมาก

โรบีพยายามไล่ความคิดจากหัวเพราะคืนนี้เขาต้องเหนื่อยไปอีก

เขาคว่ำก้มมองกลางคืนขึ้นมาส่องดูตึกแคบ ๆ ฝั่งตรงข้าม ที่นั่นต่างจากอาคารที่เขาชும்อยู่เพราะมันไม่ร้าง มีคนมากมายในตึกนั้น และมีจำนวนคนที่พักป็นมากกว่า แต่เขาต้องการแค่คนเดียวเท่านั้น หน้าต่างยี่สิบสี่บาน ประจันหน้าเขา ตึกนั้นมืดกั้น มีหน้าต่างชั้นละสี่บาน โรบีสนใจแค่หน้าต่างบานที่สองจากซ้ายบนชั้นสาม ตรงนั้นมีเป้าที่เขาต้องยิงไม่พลาด

ปกติแผนงานตรงนั้นจะถูกปิด แต่เดี๋ยวมันจะเปลี่ยนไป ถึงจะยิงแม่นยำโรบีฆ่าสิ่งที่เขามองไม่เห็นไม่ได้ และในตอนนี้ผ้าม่านหนาแค่ไม่กี่มิลลิเมตรอาจมีแผ่นโพลีคาร์บอเนตหนาสองนิ้วบุไล่เคฟลาร์อยู่ข้างหลังก็ได้

โรบีมองนาฬิกา

อีกห้านาที

เมื่อผ่านไปสี่นาที่ครึ่งอาจรู้สึกเหมือนนานชั่วโคตร สามสิบวินาทีสุดท้าย อาจเหมือนการหายใจเข้าเร็ว ๆ คนปกติจะรู้สึกตื่นเต้นแอมามาก ๆ ในช่วงนี้ แต่ โรบีไม่ธรรมดา ซึ่พจรของเขาเต้นช้า ไม่เร่งร้อน กล้ามเนื้อทุกส่วนผ่อนคลาย ไม่เกร็ง

เขาเอื้อมมือซ้าย สัมผัสปืนเล็กยาวยิงไกลที่ดัดแปลงเอง มีบางส่วนอยู่ในกระเป๋า มันค่อนข้างเบาเหมือนปืนทั่วไปและมีกระสุนที่ความเร็วต่ำกว่าเสียงอย่างซบเซาในรังเพลิง ขอแค่ให้ยิงได้นัดเดียวเท่านั้นแล้วโรบีจะไม่ต้องการอะไรอีก

เขาเอื้อมมือกำขอบหน้าต่างแน่น

แม้แต่นักฆ่าของรัฐก็ยังไม่ต้องการอาศัยโชคช่วยเป็นบางครั้ง

เขารู้ภูมิหลังของผู้ชายที่ต้องปลิดชีพคืบนี้ มันไม่ต่างกับเป้าหมายอื่นที่เขาเคยกำจัดมา ผลประโยชน์และเป้าหมายของเหยื่อรายนี้ส่วนทางกับสหรัฐที่เป็นพันธมิตรและกลุ่มที่โหดพอกัน ทำให้พวกนั้นต้องการกำจัดชายคนนี้ ทำให้พวกนั้นถึงไม่ลงมือเสียเอง นั่นเป็นคำถามที่ดีที่โรบีไม่เคยคิดจะถามโดยมีเหตุผลข้อเดียว

นั่นคือเขาจะไม่วันได้คำตอบ

เขาถูกส่งมาทำภารกิจนี้เพื่อความมั่นคงของชาติ ฟังแล้วรู้สึกเหมือนความตายที่เกิดขึ้นชอบธรรมเสมอ

เสียงในหูดังขึ้นอีกครั้ง

“เป้าหมายอยู่ตรงนั้นกับบอดีการ์ดสองคน และพนักงานทำความสะอาดอีกสามนาที่ที่เปิดม่าน”

“ทุกอย่างพร้อมใช้ไหม” โรบีถามเพราะไม่อยากพลาด

“ยืนยัน พร้อม”

เขาเหลียวมองไปยังหน้าต่างด้านหลัง ไม่ค่อยเหมือนทางหนีเท้าไทรเพราะมันไม่ใช่ แต่โรบีเคยรอดจากสิ่งที่ย่ำกว่านี้มาแล้ว คืบนี้เขาเสมือนไร้ตัวตนเหมือนเงาที่ยากจะจับต้องและไม่มีทางถูกฆ่าได้

เขามองนาฬิกา นับถอยหลังในใจให้ตรงกับเวลาที่ได้รับคำสั่งให้ลงมือ นับถอยหลังสู่ความสงบและนับถอยหลังสู่การฆ่า เขาเตือนตัวเอง

หน้าต่างที่โรบีนั่งคุกเข่าอยู่ข้าง ๆ เปิดขึ้นสองนิ้ว ตรงนี้จะเป็นจุดวางปืน เขาคว้าปืนจากกระเป๋าทัดให้ล้ากลิ้งพ้นกระจกไปสามนิ้ว ไม่ให้เกินเส้นแดงที่ขีดไว้ตรงล้ากลิ้ง

คืนนี้มีดสนิท ด้านนอกแทบไม่มีแสง หวังว่าจะไม่มีใครสังเกตเห็นการลอบยิงครั้งนี้ ใครก็ตามที่มองเห็นล้ากลิ้งปืนสีดำต้องช่างสังเกตเป็นเลิศ คนฝั่งตรงข้ามไม่มีใครเป็นแบบนั้น นั่นคือสาเหตุว่าทำไมโรบีถึงแฝงตัวในอาคารร้างพร้อมกับเล็งปืนตรงไปยังเป้าหมายได้อย่างง่ายดาย โอกาสแบบนี้ไม่มีทางเกิดขึ้นกับคนรัสเซียหรืออิหร่านแน่นอน

ม่านเปิดออกตรงเวลา นี่เป็นเรื่องง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นวันละเป็นล้านครั้งทั่วโลก ผู้คนมักจะเปิดม่านตอนกลางวันเพื่อรับแสงสว่างและปิดม่านตอนกลางคืนเพื่อความเป็นส่วนตัว

มันถูกกำหนดไว้แล้วในแผน และโรบีก็ประจักษ์ในตอนนั้นเองว่ามันกลายเป็นปัญหาใหญ่ไปแล้ว

หญิงคนที่ทำความสะอาดออกจากหน้าต่าง

โรบีคิดว่าเธอจะงยหน้าขึ้นเล็กน้อยแล้วมองมายังตึกฝั่งตรงข้าม แต่เธอกลับยีนอ้อยอิงอยู่ตรงหน้าต่างกระจกนั้นนานเหลือเกิน

หลีกไป โรบีคิด พยายามส่งกระแสจิตให้เข้าหัวหญิงคนนั้น ต้องใช้ทั้ง

ความพยายาม เงิน และทักษะมหาศาสตร์เพื่อให้เธอทำงานให้และยืนอยู่ตรงนั้น แต่ถ้าเธอชะงักทุกสิ่งจะสูญเปล่าทันที ผู้หญิงคนนั้นอาจตายแต่หายใจในห้องรอด การที่โรบีเข้าไปในดินแดนนี้คงเปล่าประโยชน์ อาจตายฟรีด้วยเพราะรัฐบาลสหรัฐจะปฏิเสธความเกี่ยวข้องกับเขาอย่างสิ้นเชิง นี่คือนิวทรีที่พวกนั้นปฏิบัติ

ไม่นานเธอก็เดินออกจากหน้าต่างนั้น ตอนนั้นเขาล็งเป้าโดยไร้อุปสรรค

โรบีผ่อนลมหายใจออกยาว ๆ อย่างผ่อนคลาย ปล่อกกล้ามเนื้อตามสบายไม่เกร็ง

เขาแนบแก้มขวากับพานท้ายปืนที่ทำจากคาร์บอนไฟเบอร์ วัสดุนี้ลดน้ำหนักปืนจากสามกิโลเหลือแค่หนึ่งกิโลครึ่ง ปืนก็เหมือนเครื่องบิน ยิงน้ำหนักน้อยยิ่งดีสำหรับงานของโรบี เขามองผ่านกล้องเล็ง เห็นช่องผ้าม่าน

ที่เปิดออกไม่กี่นิ้ว ถึงจะดูเหมือนไกลเป็นกิโลแต่เสียงได้ชัดขนาดนี้ไม่ต้องคิดเรื่อง
ยิงพลาดเลย

ตรงนั้นมิโตะหนึ่งตัวและมีโทรศัพท์วางไว้ ไม่ใช่มือถือ แต่เป็นโทรศัพท์
บ้านธรรมดาพร้อมสายที่ขดม้วน อีกไม่ถึงสองนาทียังมีสายโทรเข้ามา ทุกอย่าง
ถูกจัดเตรียมไว้เรียบร้อยจนถึงรายละเอียดสุดท้าย

ใจหนึ่งโรบี่ไม่เชื่อว่าเป้าหมายและบอดีการ์ดของเขาจะถูกไม่ออกว่าทุกอย่าง
ถูกจัดฉากไว้ จากรอยแยกผ้าผ่านโรบี่เห็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทั้งสอง
คนทำสิ่งที่ควรทำ นั่นคือเดินไปมา จดจำรายละเอียด พยายามเก็บอาการ
หวาดระแวงไว้ให้นานพอจนทำงานเสร็จ แต่ไม่มีแม้แต่ครั้งเดียวที่ทั้งคู่จะมองมา
ทางหน้าต่างหรือคิดว่าทำไมโทรศัพท์นั้นถึงต้องมาวางใกล้หน้าต่างด้วย

ไม่แม้แต่ครั้งเดียว

หมายความว่าสองคนนั้นเอง คนของโรบี่รู้ความจริงข้อนี้มานานแล้ว
พวกเขาจึงไม่แม้แต่จะพยายามซื้อคนพวกนี้เพราะจ่ายไปก็ไม่คุ้ม

โรบี่เริ่มผ่อนคลายใจออกนานขึ้น เพื่อให้ใจเย็นลงถึงระดับพอเหมาะ
กับการยิงซึ่งก็คือความเย็นเยือก ที่จริงแล้วการยิงไม่ยากเลย ถนนแคบ ๆ
สายนั้นรวมทางเท้ากว้างแค่เกือบสามสิบเมตร เขาจึงเลือกใช้กระสุนชนิดที่
ช่วยเก็บเสียง เหมาะกับการยิงระยะใกล้ เขาเล็งต่ำลงไปชั้นเดียว นั่นไม่ใช่
ปัญหา จริงอยู่ที่โรบี่ต้องยิงทะลุกระจกเข้าไป แต่ด้วยระยะเท่านั้นกระจกนั้นไม่ใช่
ปัญหา ไม่มีลมและไม่มีแสงใด ๆ มาแยงตา

พูดสั้น ๆ คือเป้าหมายครั้งนี้ช่างง่าย

แต่โรบี่รู้ว่ามันไม่ใช่

เสียงในหูฟังดังขึ้นอีก

“วี วัน”

นี่เป็นศัพท์เฉพาะที่พวกนักบินใช้ วี วันหมายถึงความเร็วที่มากพอให้
เครื่องบินยกตัวและนักบินไม่สามารถเปลี่ยนใจได้อีกเพราะเครื่องจะตกหาก
ยกเลิกการบินในความเร็วระดับนี้ คุณต้องทนอยู่บนฟ้าไม่ว่าจะต้องการหรือไม่
ก็ตาม

แต่ตรงนี้มีหนึ่งสิ่งที่ต่างไปเล็กน้อย โรบู้รูดี เช่นเดียวกับคนที่อยู่
ปลายสาย

ฉันยกเลิกภารกิจนี้ได้ตรงไปตรงมาโดยไม่ต้องเหนียวไก

“อีกสามสิบวินาที” เสียงนั้นย้ำเตือน

โรบู้กวาดตามองซ้ายอีกรอบ ตามด้วยมองขวา แล้วจ้องเข้าไปในกล่อง
เสียงไปยังรอยแยกของผ้าม่าน

ตรงนั้นไม่มีอะไรนอกจากเป้าหมาย บอดีการ์ดทั้งสอง และพนักงาน
ทำความสะอาดหญิงอีกคน

ตรวจดูให้แน่ใจ ตรวจดูให้แน่ใจ

“สิบวินาที”

โทรศัพท์ในห้องจะเป็นตัวปลดล็อก

“ห้าวินาที”

โรบู้นับเวลาที่เหลือในใจ

“โทรเข้าไปแล้ว” เสียงเดิมบอก

เป็นการโทรผ่านคอมพิวเตอร์ในระยะไกล

ชายคนนั้นเดินเข้ามาตรงรอยแยกของม่าน เขามีร่างสันหัด นั่นเป็น
สิ่งเดียวที่ดูธรรมดาเหมือนคนทั่วไป เขาแทบไม่ต่างจากฮีโร่ที่สามารถ
โน้มน้าวผู้คนให้เชื่อและอุทิศตัวเพื่อปกป้องความโหดร้ายตามที่เขาสั่ง ทักษะนี้เองที่
ทำให้เขากลายเป็นศัตรูตัวฉกาจของพันธมิตรที่สำคัญที่สหรัฐพร้อมหักหลังเสมอ
และสถานภาพนี้ถูกสงวนไว้สำหรับคนที่ต้องตายอย่างโหดร้ายเท่านั้นเมื่อสหรัฐ
เล่นบทตำรวจโลกกับคนที่เล่นไม่ซื่อ แม้จะแค่ชั่วระยะหนึ่งก็ตาม

โรบู้เลื่อนนิ้วเข้าโครงโกไปยังจุดที่เป็นวี วันสำหรับเขา โกวินนั่นเอง

เขาเห็นความเคลื่อนไหวบางอย่างทางขวามือของเป้าหมาย แต่ก็เหนียว
ไกช้า ๆ อย่างตั้งใจเช่นที่เคยทำมานับครั้งไม่ถ้วน

เช่นเดียวกับที่เคยทำมาตลอดหลังกระสุนพื้นล่างล่องไปแล้ว โรบู้ยังเล็ง
กล้องค้ำเป้าไว้ เห็นกระสุนพุ่งออกไป ทางเดียวที่จะยืนยันการสังหารได้คือ
ต้องเห็น เขาเคยพลาดมาแล้วครั้งหนึ่งและต้องไม่พลาดอีก

กระจกแตกเป็นรู กระสุนพุ่งทะลุหาเป้าหมาย ชายคนนั้นล้มทั้งยืนโดยที่
โทรศัพท์ยังคามือ

ไม่มีใครมีลมหายใจอีกแล้ว

ขณะที่โรบีกำลังจะถอนสายตจากกล้องก็พลันเห็นร่างหนึ่งอยู่ข้างหลังศพ
ร่างเด็กคนหนึ่งนั่นเอง แกคือความเคลื่อนไหวที่โรบีเห็นแวบ ๆ ก่อนเหนียวไก

กระสุนหัวหุ้มทองแดงนัดนั้นพุ่งระเบิดทะโหลกของเป้าหมาย แล้วยังเร็ว
มากพอจะพุ่งเข้าหาและฆ่าเป้าที่เล็กกว่า

โรบีมองผ่านกล้องเล็งไปเห็นเด็กหญิงคนนั้น เด็กที่มีรูกระสุนอยู่กลาง
หน้าอกเล็ก ๆ ล้มคว่ำฟาดพื้น

หนึ่งนัด สองศพ

หนึ่งศพเป็นความตั้งใจ

อีกหนึ่งเป็นอุบัติเหตุ

วิลส์ โรบีคว่าป็นแล้ววึง

2

โรบีหนีออกทางหน้าต่างชั้นสี่ ตรงข้ามตำแหน่งที่เพิ่งรับประทานอาหารชายหนึ่งคนกับเด็กหญิงอีกหนึ่ง เขาแบกกระเป๋าแล้วกระโดดลงหลังคาโถงกวอดของอาคารสามชั้นที่อยู่ข้าง ๆ เสียงปืนกับเสียงกระจกแตกดังไล่หลัง

บอดีการ์ดเพิ่งยิงถล่มตึกที่เขาเพิ่งออกมา ตามด้วยเสียงลั่นกระสุนอีกสองนัด *ปัง ปัง!*

หญิงทำความสะอาดคงเก็บบอดีการ์ดทั้งคู่นั้นแล้ว โรบีคิดแล้วเธอคงวิ่งสุดฝีเท้าเพราะโรบีได้ยินเสียงรถเบรกดังลั่น

เขากระโดดลงมาได้ไม่ค่อยสวยงามนัก เมื่อกระทบพื้นเขารู้สึกได้ว่าแผลบนแขนจากการบาดเจ็บครั้งก่อนเปิดออก เขาลุกขึ้นวิ่งไปที่ประตูเข้าอาคารกระโจนรวดเตียวลงบันไดสามชั้นจนออกจากตึกมาอยู่ในตรอกที่มีรถจอดอยู่สองคัน โรบีเหวี่ยงกระเป๋าเก็บเสื้อชั้นนอกและรองเท้าบูตชั้นรถคันหนึ่ง ตัวเองเหลือแค่ชั้นใน คนขับออกรถทันทีโดยไม่เหลียวมองด้านหลัง

เขาปีนขึ้นหลังรถอีกคันที่เป็นรถพยาบาล ชายคนหนึ่งในชุดผ้าตัดสีน้ำเงินนั่งท้าย โรบีขึ้นนอนบนเตียง อีกฝ่ายคลุมผ้าห่มแล้วสวมหมวกคนไข้ผ้าตัดให้เขา โรบีมองไปยังสายน้ำเกลือระโยงระยางกับหน้ากากออกซิเจนที่ครอบหน้าอยู่ ชายคนนั้นฉีดสารบางอย่างเข้าแก้มโรบีให้หน้าบวมขึ้น อีกไม่นานผิวหนังจะกลายเป็นสีแดงเรื่อซึ่งน่าจะออกฤทธิ์ได้นานครึ่งชั่วโมง

รถพยาบาลแล่นออกไป เปิดไซเรนดังลั่นกับไฟกะพริบสว่างจ้า เลี้ยวออกสู่ถนนสายหลักขนานกับถนนสายรองที่กั้นกลางระหว่างตำแหน่งยิงของโรบี

กับอาคารเป้าหมาย สองนาที่ต่อมารถถูกสั่งให้หยุดแล้วประตูท้ายก็เปิดออก
โรบีหลับตาและพยายามหายใจสั้น ๆ เข้าไว้

กลุ่มชายติดอาวุธปรากฏตัวขึ้น คนหนึ่งขึ้นรถมาและร้องออกคำสั่งกับ
ชายในชุดผ้าตัด เขาตอบด้วยภาษาถิ่นไปแล้วขึ้นนิ้วมาที่โรบี ชายที่ถือปืนจึง
โน้มตัวลงใกล้ใบหน้าเขาแล้วมองดูสายน้ำเกลือ หน้ากากออกซิเจน และใบหน้า
โรบีที่บวมแดง จากนั้นก็ถามชายในชุดผ้าตัดอีกสองสามคำก่อนจะลงไปแล้ว
ปิดประตู รถออกวิ่งอีกครั้ง

แต่โรบียังหลับตาจนกระทั่งครึ่งชั่วโมงต่อมาเมื่อรถหยุดหน้ารั้วลวดตาข่าย
ชายในชุดผ้าตัดสะกิดไหล่เขาแล้วดึงสายน้ำเกลือกับหน้ากากออกซิเจน
ลงจากรถ เข่าเปล่าเหยียบพื้นเย็นเฉียบ ขึ้นรถอีกคันที่จอดรอข้างรถพยาบาล
แล้วรับเสื้อผ้ากับรองเท้ามาแต่งตัว

ครึ่งชั่วโมงต่อมาโรบีในฐานะพัสดุพิเศษก็มานั่งที่เก้าอี้เสริมท้ายเครื่องบิน
โบอิง 777 ของบริษัทส่งพัสดุยูพีเอส เครื่องบินเลี้ยวมุ่งสู่ทิศเหนือแล้วเบนสู่
ตะวันตก ก่อนไต่ระดับเพื่อบินกลับอเมริกา

โรบีคว้าโทรศัพท์ที่ชายในชุดผ้าตัดคืนให้ก่อนลงจากรถมาดู
มีข้อความส่งมา

เป้าหมายถูกกำจัด ปฏิบัติการลุล่วง

ใช่ โรบีรู้ความหมายก่อนแรกของข้อความเป็นอย่างดี รู้ดีว่าพนักงาน
ทำความสะอาดคนนั้นทำงานเรียบร้อยแล้วหนีรอดเหมือนกัน รวมทั้งรู้ว่า
ปลายสายกำลังพยายามกลบเกลื่อนความพินาคมมหาศาลอยู่

เขากดตอบข้อความนั้นไปแล้วปิดโทรศัพท์

ภาพในใจคือใบหน้าเด็กหญิงผมหยักศกที่เขาเพิ่งฆ่าไป จะตั้งใจหรือไม่
เด็กคนนั้นก็ตายไปแล้วและไม่มีอะไรในโลกนี้จะทำให้แก่ฟื้นขึ้นมาได้ และโรบี
อยากรู้เหลือเกินว่ามันพลาดได้ไง

เสียงข้อความที่ตอบกลับช่วยไขข้อข้องใจของเขา

ไม่แน่ชัด อาจเป็นลูกสาว เป็นความเสียหายข้างเคียง

ความเสียหายข้างเคียงนั้นหรือ พวกเขา กำลังจะกลบเรื่องนี้ด้วยหรือ
กับฉันนี่นะ

เขายกนิ้วเตรียมจิ้มโทรศัพท์ คิดจะตอบข้อความให้สามสมกับความ
หงุดหงิด แต่แล้วก็หย่อนมือถึลงกระเป๋ากางเกง เอนหลังฟังผนังเครื่องบิน
ขี้ตาแล้วหลับตาลง ภาพที่ยังตามหลอกหลอนคือใบหน้าเล็กที่ดูจะตกใจเมื่อ
ถูกฆ่า จะโทษเด็กคนนี้ได้หรือ จะบอกว่าเพราะแกวิ่งไปหาพ่อ ได้เห็นพ่อตาย
ในวินาทีเดียวกับที่ตัวเองต้องตายนั้นหรือ

เขาเคยเกือบจะฆ่าเด็กมาแล้วครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนั้นโรบีไม่เห็นียวโก มัน
เกือบทำให้ฮาซึฟเขาพังและเกือบไม่มีชีวิตรอดกลับมา แต่ครั้งนี้ ครั้งนี้เองที่เขา
พลาด

เขาลืมตาแล้วก้มตัวลงขณะเครื่องบินเจ็ตตกหลุมอากาศจนสะท้านไปทั้งลำ
โรบีหันหน้าแล้วอาเจียน อาการนี้ไม่เกี่ยวข้องกับสภาพอากาศแปรปรวน แต่
ใบหน้าเล็ก ๆ นั้นทำเอาสมองกับท้องไส้ปั่นป่วนไปหมด เขาก็มหันหน้าอยู่ระหว่าง
หัวเข้า ปกติโรบีไม่สะทสะท้านแต่ตอนนี้เขากลับหวาดหวั่นเหมือนเป็นคนละ
คน รวากับบาดแผลตรงแขนเปิดออก

นี่มันเพิ่งฆ่าเด็กผู้หญิง ฆ่าเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ เด็กนั้นตายเพราะน้ำมือ
ฉัน

โรบีก็มองนิ้วที่เห็นียวโก มันดันจากการฝึกยิงนับไม่ถ้วนตลอดหลายปี
เขาคิดมาเสมอว่าเมื่อไหร่ควรเลิกทำงานนี้และจะเลิกได้หรือเปล่า

เขาอาจพบเจอคำตอบแล้วก็ได้

โทรศัพท์ดังขึ้น เขาก็มองจอ

บลูแมน

นอกจากเจสสิก้า ริลแล้วหมอนี้คือคนที่โรบีเชื่อใจได้ในหน่วยงานที่
ไม่คิดว่าเขามีตัวตน บลูแมนมักจะพูดกับเขาตรง ๆ ไม่ว่าเขาจะอยากฟังหรือไม่
ก็ตาม

จะคอยอยู่ตอนเครื่องลง เราต้องคุยกัน

โรบีอ่านข้อความนั้นแล้วสงสัย

คุณอะไรกัน ทำลายเป้าหมายแล้ว ปฏิบัติการจบแล้ว การตายอย่างไม่
สมควรตายของเด็กนั้นถูกจัดเป็นความเสียหายข้างเคียงไปแล้ว โรบินนี่ถึงค่านั้น
เขาคงต้องเขียนลงแบบฟอร์มและมันคงถูกนำไปเก็บไว้ที่ไหนสักแห่ง

วันนี้ในต่างแดนมีเป้าหมายที่ถูกโรบินสังหาร รายแรกกระหายอำนาจ
อีกรายคือลูกสาวของเป้าหมายคนนั้น

โรบินกำลังมุ่งสู่ภารกิจต่อไปโดยหวังว่าจะลึ้มสิ่งที่เพิ่งลงมือทำ เหมือนพวก
คอนเนอร์แบ็กที่เลิกคิดถึงการทำหัชดาวัน เริ่มเล่น ตั้งสติ แล้วเล่นให้ดีในเกม
ต่อไป

เล่นได้ ไม่มีใครตาย

แต่ในโลกของวิลล์ โรบินนั้นมีคนตายอยู่เสมอ

มันเป็นเช่นนั้นเสมอ

3

โรบี้เดินลงบันไดเหล็ก ทำได้สัมผัสแผ่นดินอเมริกาเป็นครั้งแรกในรอบหนึ่งเดือน เขามองตรงไป เห็นชายคนหนึ่งสวมเสื้อโค้ตยั๊บบู๊ยยี่ยืนใกล้ประตูหลังรถเซฟวีซั้บเออร์เบินสีด้า เหมือนภาพขาวดำจากฉากในภาพยนตร์ยุคสงครามเย็น

ในหนังรถมักเป็นสีด้าและมีแต่รถซั้บเออร์เบินเท่านั้น ส่วนคนก็ดูเหมือนจะสวมแต่เสื้อโค้ตยั๊บบู๊ยยี่ ราวกับแต่งอย่างอื่นกันไม่เป็นแล้ว

เขาเดินเข้าหารถแล้วขึ้นนั่งเบาะหลัง ประตูปิด ชายสวมเสื้อโค้ตเข้าประจำที่หลังพวงมาลัยแล้วซั้บออกไป

โรบี้มองทางด้านขวา

บลูแมนหันมาสบตา ชื่อจริงของเขาคือโรเจอร์ วอลตัน

แต่สำหรับโรบี้แล้วอีกฝ่ายคือบลูแมนเสมอ สีฟ้าเป็นสีของเจ้าหน้าที่ระดับสูงในองค์กร อาจจะไม่สูงที่สุดแต่ก็สูงมากพอที่บลูแมนจะรู้ทุกเรื่อง หรืออย่างน้อยก็เกือบทุกเรื่องที่กำลังเกิดขึ้น

บลูแมนสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าเรียบกริบ เนกไทแดง และติดกระดุมคอ ผสมสีเงินถูกหวืออย่างเรียบร้อยบนใบหน้าที่โกนหนวดเกลี้ยงเงลา บลูแมนทำทุกอย่างด้วยความเป็นมืออาชีพมาตลอด ไม่มีอะไรมาลั่นคลอนเขาได้ ไม่มีสิ่งใดที่เปลี่ยนแปลงนิสัยฝังแน่นนี้จากอาชีพที่ต้องฆ่าคนจำนวนหนึ่งเพื่อให้คนส่วนใหญ่รอด

หากจะเปรียบเทียบกัน หลังจากสิบเอ็ดชั่วโมงบนท้ายเครื่องบินขนส่งพัสดุที่เต็มไปด้วยกล่องกระดาษบรรจุสินค้าจากฝีมือแรงงานราคาถูกในแดนไกล

สภาพของโรบีก็แทบไม่ต่างจากซากศพ เขาไม่ได้รู้สึกว่าจะตัวเองเป็นมืออาชีพจริง ๆ คือไม่รู้สึกอะไรเลย

โรบีไม่เอ่ยปาก เขาไม่มีอะไรจะพูด อยากได้ยินเรื่องทั้งหมดจากปากบลูแมนมากกว่า

บลูแมนกระแอมแล้วเริ่ม “ไม่เป็นไปตามแผน”

โรบียังเงิบ

บลูแมนพูดต่อ “ข่าวกรองมีปัญหา มันมีปัญหาลักษณะที่คุณรู้ แต่เราก็ต้องทำเท่าที่ทำได้ เด็กคนนั้นควรจะอยู่กับแม่ แต่มันกลายเป็นความบรลัดยในนาที่สุดท้ายเพราะแม่เด็กดันเปลี่ยนใจทิ้งลูกสาวไว้ที่บ้าน เรามีเวลาไม่มากพอจะยกเลิกภารกิจโดยไม่ทำให้สายของเราโดนจับได้”

ทุกสิ่งทีบลูแมนพูดนั้นมีเหตุผลและโรบีรู้ว่ามันจริง แต่ก็ไม่ได้ทำให้เขารู้สึกดีขึ้นแม้แต่น้อย

ทั้งคืนรถโดยไม่พูดจา

ในที่สุดโรบีก็เอ่ยขึ้น “เด็กอายุกี่ขวบ”

“โรบี คุณไม่มีทางจะ...”

“ก็ขวบ!”

โรบีจ้องเขม็งที่หลังศีรษะของคนขับรถ เห็นกล้ามเนื้อคอของอีกฝ่ายเกร็งขึ้น

“สี่ขวบ ชื่อซาช่า” บลูแมนตอบ

โรบีรู้อยู่แล้วว่าเด็กคนนั้นอายุน้อยจึงไม่แปลกใจเท่าไร แต่ความรู้สึกพะอืดพะอมและความรู้สึกกลัวที่แคบโหมกระหน่ำเขาอย่างหนักหน่วง เหมือนกระสุนที่ยิงออกไปเมื่อสิบสองชั่วโมงก่อน กระสุนที่พุ่งฆ่าเด็กหญิงซาช่าวัยสี่ขวบนั้น

“หยุดรถ”

“อะไรนะ” คนขับรถร้องถาม

“หยุดรถ” โรบีไม่ได้ขึ้นเสียง เขาพูดน้ำเสียงสงบเยือกเย็นแต่ฟังดูน่ากลัวกว่าการชักปืนกลเอ็มพี 5 ออกมาให้เห็นเสียอีก

คนขับมองกระจกหลัง เห็นบลูแมนที่พยักหน้าให้ จึงบังคับรถเข้าข้างทาง

โรบีเปิดประตูก่อนที่รถจะหยุดสนิท เขาระโดดลงข้างทางและเดินไปตามไหล่ถนน

บลูแมนเอื้อมมือมาปิดประตู จ้องคนขับที่มองผ่านกระจกมองหลังราวกับจะรอคำสั่ง ซึ่งอาจเป็นการเล่นหัวรังโรบีก็ได้

“ขับเลาะไหล่ถนนตามไป เป็นเน็ตต์ เปิดไฟกะพริบไว้ด้วย เราไม่อยากให้เกิดอุบัติเหตุ”

เป็นเน็ตต์ทำตามด้วยการขับรถตามโรบีไปช้า ๆ รถเล็กใหญ่แล่นผ่านไป

“หวังว่าตำรวจคงไม่เรียกเรานะ” เป็นเน็ตต์พูดลดไฟ

“ถ้าเรียกผมจะคุยเอง” บลูแมนพูดอย่างไม่ทู่ท้อ

โรบีเดินช้า ๆ กล้ามเนื้อเกร็ง แผลที่แขนเจ็บปลาบเหมือนถูกมีดเค-บาร์เนียน เคยมีคนบอกไว้มานานแล้วว่าเขาคงได้รับการปลูกถ่ายเนื้อเยื่อ คำพูดนั้นเหมือนจะจริงขึ้นมา

ลมกระโชกพัดปะทะตัวขณะเดินไป เขาเดินช้า รับความรู้สึกได้ช้า เขาอดนอนมาเกือบยี่สิบหกชั่วโมงแล้ว เดินทางข้ามสองถึงสามชั่วโมง และมีอาการเจ็ตแล็ก

รวมทั้งเพิ่งฆ่าเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ มา

เขาไม่มองขวาหรือซ้าย ไม่สะทกสะท้านเมื่อรถหัวลากหนักกว่าสามหมื่นหกพันกิโลกรัมแล่นเฉียดด้วยความเร็วหนึ่งร้อยสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมงจนเลือดได้ตลบดพลั่ว

รถเอสยูวียังคงแล่นตามโรบีไปอีกสี่ร้อยเมตรก่อนที่เขาจะกลับขึ้นรถ เป็นเน็ตต์เลียวกลับเข้าทางหลวง

“เจสสิกากล่ะ” โรบีถาม

“เธอไปทำภารกิจนอกประเทศ” บลูแมนตอบ

“แล้วจะกลับเมื่อไหร่”

“คงอีกนาน”

โรบี้มองออกนอกรถ เขาอยากคุยเรื่องนี้กับเจสสิก้า รील มีแค่เธอเท่านั้นที่จะเข้าใจเรื่องราวในหัวเขาได้ แม่แต่บลูแมนเองก็คงเข้าใจไม่ถึง

แต่ยังมีอีกอย่าง บางสิ่งที่ต้องรีบทำทันที เขารู้สึกถึงมันได้จากทุกรูขุมขนทุกเซลล์สมองที่กำลังลุกเป็นไฟ

โรบี้พูด “ผมอยากออกภาคสนามอีก อย่างเร็วด้วย มีอะไรให้ทำบอกผมได้เลย”

“ผมไม่มั่นใจว่าจะได้หรือเปล่า”

“ผมอยากเห็นยาวโกอีกครั้ง” โรบี้พูดพลางจ้องตาบลูแมนไม่กะพริบ “ผมต้องทำ คุณต้องมีภารกิจอยู่ข้างสิ”

บลูแมนกระแอม “จริง ๆ แล้วเรามีภารกิจที่คิดว่ามันจบไปแล้ว แต่ตอนนี้กลายเป็นว่ามันยังไม่จบ”

“ผมรีบทำ”

“คุณยังไม่รู้อะไรเลยนะ”

“ไม่สำคัญหรอก ผมจะลุยเอง”

บลูแมนพนมหมายใจสั้น ๆ แล้วกระซิบปมเหงื่อ “ไม่คิดว่ามันจะดีกว่าหรือถ้า...”

โรบี้ยกมือทำท่าเห็นยาวโก “ผมทำเป็นแค่นี้ ถ้าไม่ได้ทำผมก็ไม่มีตัวตนอะไร ผมจำเป็นต้องรู้ว่ายังทำได้หรือเปล่า”

“ฉันจะส่งเอกสารสรุปภารกิจให้พรุ่งนี้” บลูแมนเว้นช่วง “เรื่องที่ผมเพิ่งจะไปถือว่าเครียดมาก แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลเดียวที่ผมอยากเจอคุณ”

โรบี้หันมาจ้อง “แล้วเหตุผลอีกข้อคืออะไร”

“เรื่องส่วนตัว” บลูแมนหันไปบอกคนขับ “เป็นเน็ตต์ เลื่อนกระจกขึ้นหน่อย”

เป็นเน็ตต์กดปุ่มที่คอนโซลแล้วกระจกหน้าเป็นนี้ก็เลื่อนขึ้นก้นส่วนคนขับจากผู้โดยสาร

“เรื่องส่วนตัวนั่นหรือ” โรบี้ถามย้ำ สำหรับเขาแล้วถ้าเจสสิก้าปลอดภัยก็ถือว่าไม่มีอะไรส่วนตัว